

Sygn. akt VI Ka 509/13

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

**Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska**

**Protokolant Jolanta Kopeć**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013r.

sprawy **G. K.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 19 lipca 2013 r. sygn. akt II K 218/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego G. K. w ten sposób, że:

- orzeka na podstawie art. 42 § 2 kk środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat,

- uchyla rozstrzygnięcie z pkt III części dyspozytywnej wyroku,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

**Sygn. akt VI Ka 509/13**

## UZASADNIENIE

G. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 6 kwietnia 2013r. w L., woj. (...), prowadził w ruchu lądowym samochód (...) marki (...), o nr rej. (...), wraz z naczepą marki S.o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym o godzinie badania 1:21 – 1,37 mg/dm<sup>3</sup> alkoholu w wydychanym powietrzu, 1:37 – 1,41 mg/dm<sup>3</sup> alkoholu w wydychanym powietrzu, 1:53 – 1,30 mg/dm<sup>3</sup> alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178a§1kk.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 19 lipca 2013r. sygn. akt IIK 218/13:

I. uznał oskarżonego G. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 178a§1kk i za to na podstawie art. 178a§1kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69§1 i 2kk i art. 70§1 pkt 1kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata,

III. na podstawie art. 71§1kk wymierzył oskarżonemu G. K. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 40 (czterdziestu) złotych,

IV. na podstawie art. 42§2kk orzekł wobec oskarżonego G. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym z wyłączeniem kategorii B na okres 4 (czterech) lat,

V. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ustęp 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Lubaniu zaskarżając orzeczenie na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze. Wyrokowi temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez niezasadne uznanie przez Sąd I instancji, iż orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, z wyłączeniem kategorii B zapewni dostateczną ochronę uczestników ruchu i jest wystarczające dla spełnienia celów kary, podczas gdy analiza całokształtu okoliczności sprawy, w tym zwłaszcza fakt, iż oskarżony znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu, prowadzonym przez siebie pojazdem ciężarowym z naczepą, pokonał znaczny dystans, poruszając się ruchliwym traktem komunikacyjnym, stwarzając tym samym znaczne zagrożenie dla innych uczestników ruchu, prowadzi do wniosku, iż orzeczony środek karny winien obejmować także pojazdy mechaniczne kat. „B”.

Stawiając powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w jego pkt. IV, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat – na podstawie art. 42§2kk.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja oskarżyciela publicznego co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił, że oskarżony G. K. prowadząc po uprzednim spożyciu ze znajomym alkoholi w postaci wódki, pojazd o znacznych gabarytach w postaci ciągnika siodłowego z naczepą, na trasie L. – Z., i znajdując się w stanie upojenia alkoholowego stwarzał „wysokie niebezpieczeństwo” dla innych uczestników ruchu drogowego. Zgodzić się natomiast należy z oskarżycielem publicznym, iż powyższe okoliczności nie zostały należycie ocenione przez Sąd Rejonowy pod kątem wymiaru orzeczonego względem oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Przy orzekaniu wskazanego środka karnego wobec sprawcy przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. nie może budzić wątpliwości to, że ratio legis zakazu prowadzenia pojazdów stanowi wykluczenie z ruchu po drogach publicznych takich sprawców, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji. Zwrócić przy tym należy uwagę na argumenty odwołujące się do normatywnego znaczenia okoliczności w jakich doszło do popełnienia przestępstwa naruszenia obowiązku trzeźwości przy kierowaniu pojazdami. Przy określaniu zakresu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, należy brać bowiem pod uwagę również treść przepisu art. 42 § 1 k.k. in fine, nakazującego uwzględniać zagrożenie jakie dla bezpieczeństwa w komunikacji powoduje zachowanie sprawcy takiego przestępstwa. Wśród dyrektyw określających kształt rozstrzygnięcia w tym względzie powinny znaleźć się okoliczności popełnienia przestępstwa, do których niewątpliwie należy rodzaj pojazdu prowadzonego przez sprawcę. Nie można pominąć, że w pewnym stopniu determinuje on zresztą stopień i rozmiar zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji. (por. m.in. wyrok SN z dnia 6 lipca 2006 r. IV KK 141/06 - niepubl.).

G. K. zaś swoim zachowaniem stwarzał realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym udowadniając, że lekceważy jego podstawowe zasady, a zatem winien być całkowicie z niego wyeliminowany na dłuższy okres czasu. Natomiast na rodzaj orzeczonego środka karnego nie może mieć wpływu sytuacja materialna oskarżonego, w szczególności że G. K. miał świadomość zaciągniętych przez siebie i żonę zobowiązań finansowych, a przede wszystkim skutków jakie mogą się wiązać z prowadzeniem pojazdu mechanicznego przez kierowcę, znajdującego się w stanie nietrzeźwości. Oczywistą zaś konsekwencją utraty uprawnień do prowadzenia pojazdów przez zawodowego kierowcę jest utrata pracy. Stąd też Sąd Odwoławczy nie znajdując w okolicznościach niniejszej sprawy żadnych okoliczności ani podmiotowych ani przedmiotowych, które przemawiałyby za pozostawieniem oskarżonemu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym zmienił zaskarżony wyrok jak w pkt I wyroku, dochodząc jednak do przekonania, że trzyletni okres czasu na jaki G. K. został pozbawiony uprawnień będzie wystarczający do osiągnięcia celów kary. Za takim uznaniem przemawia postawa oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, wyrażona skrucha oraz faktycznie poniesione przez niego następstwa popełnionego przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym, które w dostatecznym stopniu winny mu uświadomić naganność jego postępowania.

Zastrzeżeń Sądu Okręgowego - w kontekście dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk - nie budzi wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego G. K.. Kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w świetle całokształtu okoliczności sprawy, tak dotyczących przypisanego oskarżonemu czynu, jak i stopnia jego winy oraz tych, które charakteryzują jego samego, w żadnej mierze nie można uznać za rażąco niewspółmierną. Sąd I instancji prawidłowo wyeksponował okoliczności, które miały wpływ na wymiar kary, słusznie wskazując zwłaszcza na stopień upojenia sprawcy, które stanowiły o wysokim stopniu winy oskarżonego i społecznej szkodliwości dopuszczonego się przez niego występkę. W tych realiach wymierzoną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności należało uznać za sprawiedliwą, która przy tym spełni cele prewencji indywidualnej i ogólnej, w szczególności że orzeczono ją z warunkowym zawieszeniem wykonania na minimalny okres próby. Natomiast w ocenie Sądu Odwoławczego dodatkowe orzeczenie obok kary pozbawienia wolności i środka karnego wobec dotychczas niekaranego, dojrzałego sprawcy kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. w sytuacji, gdy przypisany mu występki z art. 178 a § 1 k.k. jest alternatywnie zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2 stanowi nadmierną dolegliwość, a całość zastosowanej represji karnej wobec oskarżonego razi swą surowością. Stąd też Sąd Okręgowy stosownie do art. 440 k.p.k. uchylił rozstrzygnięcie z pkt. III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy jako prawidłowy. Nie był bowiem rażąco niesprawiedliwy, ani dotknięty uchybieniami opisanymi w art. 439 § 1 k.p.k.

Natomiast o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. mając na uwadze sytuację materialną i rodzinną oskarżonego.